

Befolkningen, som den, der tidligere var til Stede imod Afgørelser til Politiprotokollen, indtil disse, i alt Fald i alt væsentligt, afstafedes ved Loven af 11te Februar 1863. At lette Retten for en Del af dens Arbejde ved at føre dette ind under Politiet, hvis Arbejdsomraade er fuldt saa stort og besværligt som Rettens, synes heller ikke naturligt. Men imod disse Betragtninger anføres det, at der her ifkun er Tale om Afgørelsen ved den sigtedes Vedtagelse, og at Tanken med hele Systemet netop er den, at det er Anklagemyndigheden, som tilbyder den sigtede denne Afgørelse i Stedet for Rettergang; derfor maa Forslaget gives af Politiet før Henvisningen til Retten. Under Konferencen herom med Justitsministeren har denne særlig hævdet, at det var ham magtpaaliggende, at Forelægsystemet — som ogsaa er anbefalet af Processkommissionen — nu prøvedes netop som henlagt under Politiet, for at Erfaring om Systemets Virkemaade derved kunde indhentes. Under disse Omstændigheder har Ordføreren ikke turdet fastholde sit Ønske om Forslagets Henlæggelse til Behandling ved selve Retten, skønt de fremsatte Betæneligheder ved den foreslaaede Ordning ingenlunde ere fjernede. — Hele Udvalget skal saaledes indstille, at Forholdet paa dette Punkt ordnes som af Regeringen foreslaaet.

Det har dernæst i Udvalget været Genstand for Drøftelse, om det ikke vilde være rigtigt at udvide Lovforslaget til ogsaa at gælde uden for Kjøbenhavn, altsaa for hele Landet. Det lader sig næppe nægte, at det ogsaa i andre Jurisdiktioner, særlig de større, vilde være en Vættelse saavel for Befolkningen som for Dommeren, om visse Politiforsøelser der kunde afgøres af Politimesteren uden formelig Behandling for Politiretten. Det maa imidlertid erkendes, at Trangen hertil andetsteds ikke er saa stor som i Kjøbenhavn saavel af Hensyn til Sagens Antal, som fordi Forholdene i de allerfleste andre Jurisdiktioner ere ordnede saaledes, at Politimesteren og Dommeren ere samme Person, hvorved Forretningssagen ved Sagens Overgang til Retshandling bliver lettere end i Hovedstaden, og det

saa meget mere, som Dommeren antages at have Hjemmel til i Retten at approbere et af sigtede uden for Retten gjort Tilbud om Sagens mindelige Afgørelse. Ogsaa her er det derhos fastholdt, at til et Forsøg med Sagen var det naturligt at begynde med Kjøbenhavn. Viser Institutionen sig da der skyldbestørende, vil Udvidelsen til de andre Jurisdiktioner let kunne ske ved ny Lovbestemmelse.

Et Mindretal (Høst) kunde have ønsket, at der uden for Kjøbenhavn blev givet vedkommende Politimester en Bemyndigelse til i disse mindre Sager i Mangel af Bødernes Betaling selv at beordre dem afføede, men da hertil sigtende Forslag dels ikke have vundet tilstrækkelig Tilslutning i Udvalget og dels maa erkendes at ligge uden for Lovforslagets Ramme, har Mindretallet ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at stille Forslag herom.

De Ændringsforslag, som derefter fremsættes til Lovforslaget, ere ikke af indgribende Betydning.

Det vigtigste er formentlig Forslaget om, at Forelægget stedse skal underskrives af den sigtede. Dette er fremsat, fordi det er forekommet Udvalget magtpaaliggende, eftersom det vedtagne Forelæg skal have en Doms Virkning, at det saa bestemt som muligt konstateres, at en virkelig Vedtagelse har fundet Sted. Dette sker formentlig bedst ved sigtedes egen Underkrift (Ændringsforslag Nr. 6).

Udvalget har været i Tvivl om Institutionens Betegnelse. At bruge Betegnelsen „Bødepaalæg“ synes ikke heldig, da det i Virkeligheden ikke er en Bøde, der paalægges af Politiet; men det er Politiet, som forelægger sigtede en Tilkendegivelse om, at Sagen, hvis han som skyldig vedtager Bøden, kan afgøres uden Retshandling. Man har ment at kunne bringe i Forslag at benytte Betegnelsen „Forelæg“. Dette Udtryk bruger den norske Lovgivning (Ændringsforslag Nr. 3). I Lovens Titel har man ikke optaget selve dette Udtryk, men derimod angivet Indholdet af den ny Ordning, som sker ved Loven (Ændringsforslag Nr. 1).